

Danielin kirja – numero seitsemänkymmentäkahdeksan

*Neljän kauhistuksen paljastaminen: kapinan historiallinen rinnakkaisuus
laodikealaisessa adventismissa*

Jeff Pippenger
2024-02-11

Amorilaisten historiaa käytetään havainnollistamaan aikaa, jolloin Jumalan viha pannaan täytäntöön Laodikean adventismia vastaan. Sisaren White tunnistaa, että Jumalan ajankohta Hänen rangaistuksensa täytäntöönpanolle on sama viimeisinä päivinä, jolloin sataneljäkymmentäneljä tuhatta sinetöidään, kuin se oli silloin, kun Jumala toi vihansa amorilaisten päälle. Hän toteaa: ”Vaikka” amorilaisten kansa ”oli silmiinpistävä epäjumalanpalveluksensa ja turmeluksensa tähden, se ei ollut vielä täyttänyt pahuutensa mittaa... Laupias Luoja oli valmis kärsivällisesti sietämään heidän pahuuttaan neljänteen sukupolveen asti. Sitten, ellei mitään muutosta parempaan havaittaisi, Hänen tuomionsa kohtaisivat heitä. Erehtymättömällä tarkkuudella Ääretön pitää yhä kirjaa kaikista kansakunnista. Niin kauan kuin Hänen armonsa tarjoutuu parannukseen kutsuvien kehotusten kautta, tämä tili pysyy avoinna; mutta kun luvut saavuttavat tietyn määrän, jonka Jumala on määrännyt, Hänen vihansa palvelustehtävä alkaa. Tili suljetaan. Jumalallinen kärsivällisyys lakkaa.”

Sisar White liittää selvästi Jumalan vihan palvelutyön Laodikean adventismia vastaan Hesekielin kuvauksessa sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisestä siihen hetkeen, jolloin heidän syntivelkansa malja on täyttynyt, ja malja saavuttaa täyteytensä neljännessä sukupolvessa. Kaikki tämä tieto esitetään sen näyn yhteydessä, joka alkoi kahdeksannessa luvussa ja joka kuvaa neljää asteittain pahenevaa kauhistusta.

Sitten hän sanoi minulle: Ihmislapsi, nosta nyt silmäsi pohjoiseen päin. Niin minä nostin silmäni pohjoiseen päin, ja katso, alttariportin pohjoispuolella, sisäänkäynnin luona, oli tämä kiivauden kuva. Ja hän sanoi minulle vielä: Ihmislapsi, näetkö, mitä he tekevät? niitä suuria kauhistuksia, joita Israelin heimo täällä harjoittaa, niin että minä joutuisin menemään kauas pois pyhäköstäni? Mutta käänny vielä, niin saat nähdä vielä suurempia kauhistuksia. Ja hän vei minut esipihan oven luo; ja kun minä katsoin, niin katso, seinässä oli aukko. Sitten hän sanoi minulle: Ihmislapsi, kaiva nyt seinää. Ja kun minä olin kaivanut seinää, katso, siinä oli ovi. Ja hän sanoi minulle: Mene sisään ja katso niitä pahoja kauhistuksia, joita he täällä tekevät. Niin minä menin sisään ja näin; ja katso, kaikenlaisia matelijoiden kuvia ja inhottavia eläimiä sekä kaikkia Israelin heimon epäjumalia oli kuvattu ympäri seinää. Ja niiden edessä seisoivat seitsemänkymmentä Israelin heimon vanhinta, ja heidän keskellään seisoivat Jaasanja, Saafanin poika, kunkin miehen suitsutusastia kädessään; ja sakea suitsutuspilvi nousi ylös. Sitten hän sanoi minulle: Ihmislapsi, oletko nähnyt, mitä Israelin heimon vanhimmat tekevät pimeässä, kukin kuvakammiossaan? Sillä he sanovat: Herra ei näe meitä; Herra on hylännyt maan. Ja hän sanoi minulle myös: Käänny vielä, niin saat nähdä vielä suurempia kauhistuksia, joita he

tekevät. Sitten hän vei minut Herran temppelin portin ovelle, joka oli pohjoiseen päin; ja katso, siellä istui naisia itkemässä Tammusia.

Sitten hän sanoi minulle: Oletko nähnyt tämän, ihmislapsi? Käänny vielä jälleen, niin saat nähdä vielä suurempia kauhistuksia kuin nämä. Ja hän vei minut Herran temppelin sisempään esipihaan, ja katso, Herran temppelin oven luona, eteishallin ja alttarin välissä, oli noin kaksikymmentäviisi miestä selin Herran temppeliin ja kasvot itään päin; ja he kumarsivat aurinkoa itää kohti. Sitten hän sanoi minulle: Oletko nähnyt tämän, ihmislapsi? Onko Juudan heimolle vähäinen asia tehdä ne kauhistukset, joita he täällä tekevät? Sillä he ovat täyttäneet maan väkivallalla ja jälleen palanneet vihoittamaan minua; ja katso, he pitävät oksaa nenänsä edessä. Sen tähden minäkin toimin kiivaudessa: minun silmäni ei säästä, enkä minä armahda; ja vaikka he huutaisivat minun korviini suurella äänellä, en kuitenkaan kuule heitä. Hesekiel 8:5–18.

Sen jälkeen kun Hesekielille oli näytetty ensimmäinen kauhistus, mustasukkaisuuden kuvan pystyttäminen alttariportin sisäänkäynnille, hänelle ilmoitetaan, että hänelle näytetään vielä suurempia kauhistuksia kuin mustasukkaisuuden kuva. Toinen kauhistus esitetään salaisina kammioina, joissa johto, muinaisina miehinä kuvattuna, uhraa rukousta, suitsutuksella kuvattuna, ja julistaa, että Herra on hylännyt maan eikä näe heitä. Mutta Hesekielille ilmoitetaan, että hän tulee näkemään vielä suurempia kauhistuksia kuin nämä.

Kolmatta kauhistus kuvataan sanoin: ”naiset itkemässä Tammusia”, mutta sitäkin suurempi kauhistus on vielä olemassa, sillä neljäs kauhistus osoittaa kahdenkymmenenviiden miehen johtajiston kumartavan aurinkoa selin temppeliin päin.

Neljännessä kauhistuksessa julistetaan, että ”vanhat miehet” ”ovat täyttäneet maan väkivallalla ja ovat jälleen yllyttäneet minut vihaan; ja katso, he panevat oksan nenänsä eteen.” ”Ärsytyksen päivä” on se päivä, jolloin Jumalan vihan palvelutyö alkaa, niin kuin kävi muinaisen Israelin kohdalla, kun he hylkäsivät Joosuan ja Kaalebin sanoman Luvatusta maasta. Sinetöimissanoman hylkääminen osoittaa hetken, jolloin Jerusalemin syntivelan malja on täynnä. Joosua ja Kaaleb edustavat pientä joukkoa, niitä uskollisia harvoja, jotka huokaavat ja valittavat seurakunnassa ja maassa tapahtuvien kauhistusten tähden.

Silloin Mooses ja Aaron lankesivat kasvoilleen kaiken Israelin lasten seurakunnan kokouksen edessä. Ja Joosua, Nuunin poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika, jotka olivat niiden joukossa, jotka olivat vakoilleet maata, repäisivät vaatteensa. Ja he puhuivat koko Israelin lasten seurakunnalle sanoen: Maa, jonka läpi kuljimme vakoillaksemme sen, on ylen ihana maa. Jos Herra on meille suosiollinen, hän vie meidät siihen maahan ja antaa sen meille, maan, joka vuotaa maitoa ja hunajaa. Älkää vain kapinoiko Herraa vastaan älkääkään pelätkö sen maan kansaa, sillä he ovat meille kuin leipä; heidän suojansa on poistunut heidän yltään, ja Herra on meidän kanssamme: älkää pelätkö heitä. Mutta koko seurakunta vaati kivittämään heidät kivillä. Silloin Herran kirkkaus ilmestyi ilmestysmajassa kaikkien Israelin lasten nähten. Ja Herra sanoi Moosekselle: Kuinka kauan tämä kansa halveksii minua? Ja kuinka kauan kestää, ennen kuin he uskovat minuun, huolimatta kaikista niistä merkeistä, jotka minä olen tehnyt heidän keskellään? Minä lyön heitä rutolla ja hylkään heidät perinnöstään, ja sinusta minä teen kansan, joka on heitä

suurempi ja väkevämpi. 4. Moos. 14:5–12.

Se ”kiihotus”, jonka kapinalliset saivat aikaan 4. Mooseksen kirjassa ja myös Hesekielissä, perustuu kapinallisen kieltäytymiseen tunnustamasta niitä ”merkkejä”, jotka on ilmaistu. Ne ”merkit”, jotka hylättiin Mooseksen aikana, olivat ne ”merkit”, jotka esikuvallisesti kuvasivat Jumalan voiman ilmenemistä milleriittien historiassa. Muinainen Israel kiihotti Jumalaa hylkäämällä hänen voimansa ilmenemisen ”merkit” heidän perustavassa historiassaan. Sinetöimisen aikana, jolloin sata neljäkymmentäneljä tuhatta sinetöidään, nykyinen Israel myös hylkää (kääntää selkänsä) juuri sen perustavan historian, jonka oli määrä olla se ”merkki”, joka mahdollistaisi heille Keskiyön huudon historian toistumisen ”tunnistamisen”, historian, joka toistuu viimeisinä päivinä.

Jumala sallii kapinallisten nähdä Jumalan voiman ilmestymisen toistumisen, sillä juuri Jumalan voiman ilmestymisen toistuminen ei ollut ainoastaan jälkisade, vaan myös se totuus, joka olisi pelastanut heidät, jos he olisivat olleet niiden joukossa, jotka rakastivat totuutta.

Hesekielin kahdeksannen luvun neljän kauhistuksen tunnistaminen Laodikean adventismin neljän sukupolven vertauskuviksi kuuluu siihen sanomaan, jonka Juudan heimon Leijona avaa viimeisinä päivinä. Ensimmäinen sukupolvi alkoi vuoden 1863 kapinasta, ja kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin, vuonna 1888, saapui se kapina, joka salakammioiden vertauskuvan myötä merkitsi toisen sukupolven alkua. Kolmekymmentäyksi vuotta myöhemmin, vuonna 1919, W. W. Prescottin kirjan *The Doctrine of Christ* julkaiseminen merkitsi kolmannen sukupolven alkua, jonka Hesekiel oli esittänyt naisina itkemässä Tammusta. Kolmekymmentäkahdeksan vuotta sen jälkeen, vuonna 1957, kirjan *Questions on Doctrine* julkaisemisen myötä saapui neljäs sukupolvi, joka osoittaa ajan, jolloin kapinalliset kääntyvät idästä nousevaa sinetöimissanomaa vastaan ja kumartavat aurinkoa.

Aloitamme tarkastella Laodikean adventismin kapinan toista sukupolvea, joka saapui Minneapoliksen yleiskokoukseen vuonna 1888. On tärkeää muistaa, että kaikki neljä Hesekielin kauhistusta tapahtuvat Jerusalemissa; vaikka ne kuvaavat kapinan etenevää historiaa, ne käsittelevät aina sitä kapinaa, joka tapahtuu sen kaupungin sisällä, joka edustaa Laodikean adventismia viimeisinä päivinä.

”Yhtenä Jerusalemin hävityksen merkeistä Kristus oli sanonut: ’Monet väärät profeetat nousevat, ja eksyttävät monia.’ Vääriä profeettoja nousikin, ja he eksyttivät kansaa sekä johtivat suuria joukkoja erämaahan. Taikurit ja noidat, jotka väittivät omaavansa ihmeellisen voiman, vetivät kansaa perässään vuorten yksinäisyyteen. Mutta tämä profetia lausuttiin myös viimeisiä päiviä varten. Tämä merkki annetaan merkiksi toisesta adventista. Jo nyt väärät kristukset ja väärät profeetat näyttävät merkkejä ja ihmeitä vietelläkseen Hänen opetuslapsiaan. Emmekö kuule huutoa: ’Katso, hän on erämaassa’? Eivätkö tuhannet ole lähteneet erämaahan toivoen löytävänsä Kristuksen? Ja eikö nyt tuhansista kokoontumisista, joissa ihmiset väittävät olevansa yhteydessä kuolleiden henkiin, kuulu kutsu: ’Katso, hän on kammioissa’? Juuri tätä väitettä spiritismi esittää. Mutta mitä Kristus sanoo? ’Älkää uskoko. Sillä niin kuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.’” Alfa ja omega, 631.

Salaiset kammiot ovat spiritualismin vertauskuva, ja Hesekielin kahdeksannen luvun toinen kauhistus tapahtuu temppelin sisällä, missä maallisia kuvia oli salaa ripustettu seinille.

Niin minä menin sisään ja näin; ja katso, siinä oli kaikenlaisia matelijoiden kuvia ja inhottavia petoja sekä kaikki Israelin heimon epäjumalat kuvattuina ympäri seinää. Ja niiden edessä seisoivat seitsemänkymmentä Israelin heimon vanhinta, ja heidän keskellään seisoivat Jaasanja, Safanin poika, kullakin miehellä suitsutusastia kädessään; ja suitsutuksen sakea pilvi nousi ylöspäin. Silloin hän sanoi minulle: Ihmislapsi, oletko nähnyt, mitä Israelin heimon vanhimmat tekevät pimeässä, kukin kuvakammioissaan? Sillä he sanovat: Herra ei näe meitä; Herra on hylännyt maan. Hesekiel 8:10–12.

Hesekiel näkee pyhäkön seinille kuvattuina ”Israelin heimon epäjumalat”, mutta hänelle sanotaan selvästi, että tämä kapina tapahtuu myös kunkin vanhimman ”kuvakammioissa”. Kapina kirjaimellisessa temppelissä osoittaa kapinan inhimillisessä temppelissä.

”Puhdistuessaan temppelin maailman ostajista ja myyjistä Jeesus ilmoitti tehtävänsä puhdistaa sydän synnin saastutuksesta — maallisista haluista, itsekkäistä himoista ja pahoista tavoista, jotka turmelevat sielun. Malakia 3:1–3 siteerattu.” Alfa ja omega, s. 161.

Toinen kauhistus edusti jumalattomuuden ilmenemistä sekä seurakunnan sisällä että niiden vanhinten mielissä, joiden tuli olla seurakunnan vartijoita. Siellä ilmennyt jumalattomuus on spiritualismin jumalattomuutta. Nooan päivinä, jolloin ihmisten sydänten kaikki ajatukset olivat pahat, vedenpaisumusta edeltänyt sukupolvi oli täyttänyt syntiensä maljan.

Ja Jumala näki, että ihmisen pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki hänen sydämensä ajatusten aivoitukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat. 1. Moos. 6:5.

Toinen sukupolvi tunnistaa, milloin spiritualismi tuli sekä Jerusalemin johtajiin että Laodikealaisen adventismin yhteisölliseen rakenteeseen. Se, mitä ”Israelin heimon vanhimmat” tekivät ”pimeässä”, ”kuvakammioissaan”, osoittaa, että ”kaikki heidän sydämensä ajatusten aivoitukset olivat ainoastaan pahat”. Sisarten White kirjoituksista käy selvästi ilmi, että Jerusalemin hävitys kuvaa maailman loppua, ja myös vedenpaisumuksen todistus Nooan päivinä kuvaa maailman loppua. Viimeisinä päivinä ne, jotka kieltäytyvät pyhittymästä totuuden kautta, joutuvat spiritualismin valtaan, niin kuin sitä edustaa Hesekielin kahdeksannen luvun toinen kauhistus.

Hesekielin toinen kauhistus edustaa sitä kapinaa, joka saapui vuonna 1888, ja siitä tulee toisen sukupolven vertauskuva; mutta enemmänkin: vuosi 1888 ja kaikki, mitä se edustaa tai minkä vertauskuva se on, toistui 11. syyskuuta 2001. Sisaren White mukaan vuonna 1888 Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli laskeutui; ja sen tähden tämä historia edustaa sitä aikaa, jolloin New Yorkin suuret rakennukset oli määrää heittää maahan Jumalan kosketuksesta ja jolloin Ilmestyskirjan 18. luvun jakeiden 1–3 tuli täyttyä.

”Haluttomuus luopua ennakkokäsityksistä ja vastaanottaa tämä totuus oli perustavana syynä suureen osaan siitä vastustuksesta, joka Minneapolisissa ilmeni Herran sanomaa vastaan veljien Waggonerin ja Jonesin kautta. Herättämällä tuon vastustuksen Saatana onnistui suurelta osin sulkemaan kansaltamme pois sen Pyhän Hengen erityisen voiman, jonka Jumala hartaasti

tahtoi antaa heille. Vihollinen esti heitä saavuttamasta sitä vaikutusvoimaa, joka olisi voinut olla heidän osanaan totuuden viemisessä maailmaan, niin kuin apostolit julistivat sitä helluntaipäivän jälkeen. Sitä valoa, jonka on määrä valaista koko maa kirkkaudellaan, vastustettiin, ja omien veljemme toiminnan vuoksi se on suuressa määrin pidetty poissa maailmasta.” Selected Messages, kirja 1, 235.

Vuoden 1888 historia antoi esimerkin myöhäissateen sanoman hylkäämisestä, joka saapui 11. syyskuuta 2001. Vuosi 1888 on Laodikean adventismin toisen sukupolven symboli, jota edustaa Hesekielin toinen kauhistus, ja tuo historia yksilöi kapinan, jota Hesekielin seitsemänkymmentä vanhinta esikuvallisesti kuvasi. Heidän kapinansa edusti spiritualismia ja oli rinnakkainen sen kanssa, että koetusajan malja tuli täyteen Nooan päivinä. Sanoman hylkääminen havainnollisti sitä, että johto hylkäsi myöhäissateen sanoman, jonka tuli osoittaa islamin kolmannen voi-huudon saapuminen.

”Myöhäissade on lankeava Jumalan kansan päälle. Väkevä enkeli on astuva alas taivaasta, ja koko maa on valaistuva hänen kirkkaudestaan.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1891.

Johto, joka vuonna 1888 hylkäsi sanoman, oli esikuva islamin sanoman hylkäämisestä 11. syyskuuta 2001, mutta Jumala aikoo tuottaa voiman ilmenemisen, jonka nuo johtajat tulevat näkemään osana hänen heihin kohdistuvaa tuomiotaan. Myöhäissateen voiman ilmeneminen tapahtuu sinetöimisen ajan lopussa. Se alkoi 11. syyskuuta 2001, mutta saavuttaa huippukohtansa Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun kolmen ja puolen päivän päättyessä, kun ”suuri maanjäristys” saapuu.

Vuoden 1888 sanoma oli laodikealainen sanoma, viimeinen kutsu entiselle valitulle kansalle, joka tuolloin oli sivuutettavana.

”A. T. Jonesin ja E. J. Waggonerin meille antama sanoma on Jumalan sanoma Laodikean seurakunnalle, ja voi sitä, joka tunnustaa uskovansa totuuden, mutta ei kuitenkaan heijasta toisille Jumalan antamia säteitä.” The 1888 Materials, 1053.

Vuoden 1888 sanoma edusti sitä sanomaa, joka osoitti, että kun New Yorkin suuret rakennukset kaadettiin 11. syyskuuta 2001, suora todistus Laodikean seurakunnalle oli annettava; ja suora todistus on kolmannen Voi-huudon islamia koskeva sanoma, jolla, kun siihen puhalletaan luopiokansan päälle, on voima herättää heidät eloon väkevänä sotajoukkona.

”Seurakunnillemme ja laitoksillemme on annettava suora todistus, jotta nukkuvat herätettäisiin.”

”Kun Herran sana uskotaan ja sitä totellaan, tapahtuu vakaata edistymistä. Katsokaamme nyt suurta tarvettamme. Herra ei voi käyttää meitä, ennen kuin hän puhalttaa elämän kuiviin luihin. Kuulin lausuttavan sanat: ’Ilman Jumalan Hengen syvää vaikutusta sydämessä, ilman sen elämää antavaa vaikutusta, totuudesta tulee kuollut kirjain.’” Review and Herald, 18. marraskuuta 1902.

Vuosi 1888 merkitsee adventismin toisen sukupolven alkua, mutta se tarjoaa myös profetian linjan, joka on sopusoinnussa viimeisten päivien kanssa. Syyskuun 11. päivänä 2001 Jumala johdatti ne

ihmiset, jotka päättivät hyväksyä sen, että islamin hyökkäys maapetoa vastaan oli profetian täyttymys, takaisin vanhoille poluille. Jumalan kansan oli palattava William Millerin jalokivien äärelle ja saatava opetusta perustavanlaatuisista totuuksista, joihin sisältyi ensimmäisen ja toisen voi-huudon täytyminen ja jotka puolestaan vahvistivat kolmannen voi-huudon saapumisen tuona aikana. Kun nämä ihmiset olivat palanneet noille vanhoille poluille, heidät johdatettiin näkemään Habakukin kahden taulun pyhyys.

Vuoden 1863 kapina Habakukin kahta taulua vastaan, jotka ovat Millerin jalokivet ja myös adventismin perustukset, esikuvasi kapinaa, joka toistui 11. syyskuuta 2001; sillä jälleen kerran Laodikean adventismin johdolle annettiin tilaisuus pitää yllä Millerin jalokiviä tai hylätä ne. Kaikki ne neljä adventismin sukupolvea, joita Hesekielin kahdeksannessa luvussa kuvataan, edustavat myös Laodikean adventismin kapinaa 11. syyskuuta 2001.

Jatkamme laodikealaisen adventismin toisen sukupolven tunnistamista seuraavassa artikkelissa.

Jumala loi ihmisen tunteineen kykeneväksi omaksumaan iankaikkiset todellisuudet. Nämä tunteet oli määrä säilyttää puhtaina ja pyhinä, vapaina kaikesta maallisuudesta. Mutta ihmiset ovat kadottaneet iankaikkisuuden laskuistaan. Jumala, Alfa ja Omega, alku ja loppu, Hän, jonka hallussa on jokaisen sielun kohtalo, on unohdettu. Luullen olevansa mahtavia tiedossa ihmiset ovat alentaneet itsensä alimmalle tasolle Jumalan silmissä.

“Ihmisen mieli on tullut maalliseksi. Sen sijaan, että se ilmentäisi jumalallisuuden leimaa, se ilmentää inhimillisyyden leimaa. Sen kammioissa nähdään maan kuvastoa. Alentavat käytännöt, jotka vallitsivat Nooan päivinä ja asettivat tuon aikakauden asukkaat pelastuksen toivon ulkopuolelle, nähdään tänä päivänä.” Signs of the Times, December 18, 1901.